

mænd, som virkelig gjorde Deputationen taknemlig mod Hr. Koch og gav den det faste Haab, at hvis der gives Mulighed for, Kommunen kan realisere Sagen, hvil Formanden sikkert ikke stille sig uvenligt til den.

Dagslyset begyndte nu at vige, og der kom noget underligt hemmelighedsfuldt over den store Sal med de mange tomme Sæder. Det syntes, som der bag de mørke Piller puslede spidsborgerlige Tanker, der intet vilde have med det ny at gøre. Men paa Kvindernes havde Formandens sympathetiske Skikkelse og hans Imødekommenhed virket befriende, og de gik bort med et lyst Haab om, at det sikkert ikke vil vare længe, før ogsaa i denne Sal de store Fremtidstanker vil sejre.

Efter at Adressen var indsendt, er der endvidere indløbet 109 Underskrifter samt nedenstaaende Takskrivelse.

„Med hoslagte Adresses Indleverelse bringer jeg „De samlede Kvindeforeninger“ min inderligste Tak for det Arbejde, Komiteen alt har udført til Menneskeheden Vel, beklagende, at min Forening efter min Mening for tidlig har unddraget sig sin Deltagelse i Kvindens specielle Oplysningsarbejde, og særlig en Tak til Fru Meyer for den Energi, hvormed hun har ledet det utaknemlige Arbejde.“

De mange Underskrivere af Adressen vil vi takke for den Støtte, de har ydet Kvindernes Forslag om Madsteder, og bede dem om med ikke mindre Interesse at følge den Debat, der altsaa i en nær Fremtid vil fremkomme i Kommunalbestyrelsen.

Madsteder og Opholdssted for de nødlidende Skolebørn, oprettet og bekostet af Kommunen, det er en af de Ting, som „vi vil.“

Alvilda Prytz:

„Lykke“.

Den norske Forfatterinde er ikke ubekendt for danske Læsere, da hun hyppig har sendt Bidrag til danske Blade og Tidskrifter. Hendes Digte har navnlig haft en egen Charme, saa ægte var Klang, saa uforfalsket Tønen, saa helt uden Mislyd den ganske Stemning, at det var en Nydelse at læse hvert eneste af dem.

Af hendes Prosa digtning har ingen staaet saa højt som just *Lykke*. Det er et modent og sundt Arbejde. Og det er tillige en Livsskildring, der godt kan kaldes et Indlæg i Kvindesagen.

Forfatterinden skildrer en ung Kvinde, skildrer hende i store Træk, saa at sige fra Vuggen til Graven. Først kommer hun derude fra Fjældbygderne, hvor Gaardsgutten Ola og Hesten Kora var hendes bedste Kammerater, men hvor ogsaa Romantiken havde sneget sig ind gennem Læsning. Og en Skærsommerdag kom han, hendes Drømmes Helt og Ridder, han kom i Student Gerhard Juells Skikkelse. Ved Afskeden bandt han hende med sit Blik, og den fjor-

tenaarige Pige ventede ham et Aar, ventede ham to Aar, men det tredje var for hende kun et Minde og en Drøm.

Saa dør Faderen, og hun kommer til Byen til Onkelen, hvor hun nu skal vente paa Lykken, den Lykke, Præsten taler til hende om som alle Kvinders Bestemmelse, den Lykke, Tanten forestiller hende som en Mand i solid Stilling.

Hun grunder og forstaar det ikke. Hendes Hu staar til Musiken. „Spille Flygel hver eneste Dag, det maa være Lykke.“ Men hun elsker Juell, der nu er bleven Doktor, og som lige siden hin Skærsommerdag har betragtet hende som sin Ejendom, men skuffet ved hendes alt for kraftige Udvikling i de mellemliggende Aar følt sin Tilbøjelighed lige som at kølnes, indtil Bylivet atter gengiver hendes Skikkelse den tabte Finhed.

Doktor Juell elsker hende som Sultanen sin Favorit-Slavinde; han elsker hendes fine og dog kraftige Legeme, hendes dejlige Haar, hendes fløjlsbløde Øjne og hendes røde Læber; han vaager skinsygt over sin Skat, og nogle faa Maaneder efter, at han har forlovet sig med hende, vil han, at Bryllupet skal finde Sted. Hun beder for sig i Angest og Vaande, hun vil lære noget, vil ud i Livet, lære at spille, komme til Klarhed med sig selv, hun følger Kræfter i sin Sjæl, gærende Kræfter, der vil bane sig Vej og forme hendes Personlighed. Han afskærer alle Indvendinger med Kys, tager hende paa sit Skød og siger, han vil opdrage hende, forme hende, det er Mandens Ret, og han vil eje hende, eje hver Tanke i hendes Sjæl, eje hele hendes lille Person. Kærlighed, det er Lykke.

Saa bliver de gifte. Hun er 18½ Aar. Han er bleven ansat som Distriktslæge langt inde i Landet, og den unge Kone føler sig stængt ude fra Verden, stængt ude fra Luft og Lys. Skinsyg holder Manden hende fjernet fra alt. Hendes Virken tilhører Hjemmet, hendes Tanker ham, hun skal lære at forstaa ham, han har end ikke en Anelse om, at hun kan have selvstændig arbejdende Tanker eller en tørstende Sjæl.

Han er en virksom og flittig Mand, der vil indføre Reformen overalt og i sit eget Hjem mndgaa al blødagtig Luksus. Hun elsker Forfinelse, men tør end ikke opstille de Brudegaver, hun har modtaget. Stille og grublende gaar hun omkring i sit Hjem, hvor de Børn, hun aarlig føder, dør, det ene efter det andet, indtil hun omsider faar Lov at beholde to.

Men hun længes efter at dø, hun forstaar nu, at hun har levet forgæves — „... ham, som min Sjæl elskede, har jeg forraadt! Kan De ikke se, hvor han var emnet til at blive stor? Og det er mig . . . som har taget hans Styrke!“ — udbryder hun. Og hun dør, fordi hun ikke kan leve Livet.

Forfatterinden viser her, hvor syndigt det er at gifte saa unge Piger bort. De stakkels Børn er endnu langt fra udviklede i aandelig Henseende, selv om de legemligt er det, og de vil altid forblive umyndige Kvinder, der ikke kan gøre en Mand lykkelig, ikke kan være andet for ham end Favorit-Slavinde; thi kun for en Personlighed bøjer Manden sig, kun en fuldt udviklet, i Frihed udviklet Kvinde stiller han jævnbyrdig med sig selv. — Det er en Bøg, der bør læses.

H—n.

Tjenestepigernes Stilling.

Et Nødværge.

Fru Rovsing skriver i „Kvindebladet“ Nr. 2 en lille Prædiken over den Tekst, at Husmoderen har det værre end hendes Piger. Men den Tekst er nu lovlig gammel, ti det véd vel alle Husmødre, der virkelig kender lidt til Tjenestepigernes Kaar, at de er ikke misundelsesværdige. Fru R. mener, at den Tid er forsvunden, da der blev „set ned“ paa Tjenestepigerne og deres Gerning. I mine unge Dage (jeg er fyldt 28 Aar) var den dog ikke helt forsvunden. Tillad mig derfor at meddele et Par Smaatræk fra min egen Tjenestetid.

Det er kun 5 Aar siden, jeg tjente hos en Præsteenke i en jysk Landsby. Hun havde en voksen Datter, som skulde paa Højskole. Da Fruen i den Anledning jamrede sig over, at der skulde saa mange Penge til, og hun nævnede en bestemt Sum, tillod jeg mig at bemærke, at jeg havde været paa Højskole to Gange, men ikke brugt nær saa meget. „Ja med Dem er det ogsaa en anden Sag“, svarede Fruen. — Der skulde være Forskel paa Snavs og Kanel.

En anden Gang tjente jeg hos en Skibskaptajns Frue i en søllandsk Købstad. Hun mente selv at være en meget dannet Dame. Da hendes Saarige Datter en Dag kom for Skade at sige „Fiolin“ i Stedet for „Violin“, vrængede Moderen hæsligt ad hende og sagde, at det var ligesom om hun kunde være en rigtig „Bondepige“.

En Dag kom der en lille Dreng med et Ærinde til Fruen. Hun var tilfældig gaaet ned i Gaarden for at hænge lidt Vasketøj op. Jeg lod da Drengen gaa ned til hende. Men da Fruen kom op, var hun meget vred og spurgte, om jeg var gaaet fra Forstanden. Og siden lagde jeg ofte Mærke til, hvor omhyggelig hun var for, at ingen fremmed skulde se, hun deltog i den Slags Arbejde. Meget højt har hun da formodenlig ikke set op til Tjenestepigens Gerning.

For Resten kan Fru Rovsing gerne have Ret i, at ingen dannet Frue „ser ned“ paa sin Tjenestepige. — Men saa maa der være meget faa dannede Fruer.

Efter Fru R.s Mening skal det være saa svært for Husmoderen at udspkulere, hvad der skal spises og drikkes i Huset. — For de mindre velstillede kan jeg godt forstaa, at det maa være saa. Naar Fruen saa inderlig gerne vil glæde sine Husfolk med kraftig og velsmagende Mad, men tillige maa tage Hensyn til de knapt tilmaalte Maanedspenge, kan hun saamænd have Hovedbrud nok. Men hos de Herskaber, som Karen Laursen Prip skriver om, hvor man spiser Gaasesteg og drikker dyre Vine, kan det næppe være vanskeligt for Fruen at finde ud af Kogebogens Mysterier.

Hvis Tjenestepigerne har det lige saa godt som alle andre „Mennesker, der arbejder for Livets Ophold“, saa er det underligt, at ingen Fruer følger Trang til at lade deres Døtre „gaa den Vej“.

Karen Pedersen Sundbo.

Tjenestepigernes Fagforening.

(Sluttet.)

Hvad Pigernes Maaltider angaar, saa skulde jeg ønske, de kunde spise ved samme